

ÎN RĂCOAREA DIMINEȚII

de Rev. *Petru Lascău*

PASTORUL

Te iubesc omule de la Altar, oglindă a cerului și slujitor al suferințelor. Te iubesc pentru că ai știut Adevărul și ți-ai asumat rostirea Lui. În întunericul din țară erau mulți ce credeau în lumină, dar atât de puțini gata s-o aprindă. Erau mulți ce credeau în adevăr, dar atât de puțini gata să sufere pentru El, și tu ai devenit torța noastră, luminând din Orașul Trandafirilor întreaga țară. Te iubesc pentru curajul de a crede și de a rosti adevărul, într-o vreme când el era exilat sau întemnițat în suflete pângărite de tăcere. Ți mulțumesc că nu ai păcătuit și tu prin tăcere.

Ți mulțumesc pentru că Adevărul descoperit de tine, și care te-a eliberat de tirania răului și a fricii, era soluția țării și ne-ai pregătit să ni-l spui. Ți mulțumesc pentru că la Altar nu ai reînviat fantomele trecutului, adormindu-ți enoriașii, ci ai smuls miezul istoriei într-o înțelepciune prezentului. Ai știut să faci din Altarul la care slujeai, locul în care Dumnezeu răspundea întrebărilor țării aflate sub jug. Ai devenit vocea Lui și vocea noastră. Ai trecut de partea Sa și a celor obidiți, acuzând tirania și necredința tiranului. Știai că va fi necruțător, dar nu te mai temeai de moarte după ce veșnicia te adoptase.

Ți mulțumesc pentru reabilitarea înaltei slujbe pe care o aveai, slujbă atât de compromisă de cei ce au predicat apă dar au băut vin, de cei ce-i proslăveau pentru un salariu de mizerie pe călăii neamului. Te-ai ridicat la înălțimea chemării înaintașului lui Cristos și ai demascat păcatul irodului și al irodiadei sale, și pentru că iubeai adevărul, au început oamenii să te iubească până la se pune zid de apărare în jurul tău. Ți-ai apărat turma cu hotărâre de jertfă, și turma s-a pus între tine și colții lupilor. Te iubesc și toate nădejțile mi-au înflorit, cugetând la fapta ta și a turmei tale. Mă cutremuram ori de câte ori citeam cuvintele Scripturii: "Bate-vor păstorul și oile se vor risipi". Îmi citeam sentința și mă resemnam la gândul crucii ce se va lăsa ca o prăpastie într-o zi între mine și cei pe care-i iubeam, cum s-a căscat nemiloasă la crucificarea Păstorului celui Bun, Isus Cristos. Dar minunea de la Timișoara mi-a reaprins făclia speranței, mi-a refăcut coloana demnității de om al lui Dumnezeu, aflat între alți oameni al lui Dumnezeu, gata de jertfă și apărat de jertfele lor.

Te iubesc pastore, care ai ascultat mai mult de Dumnezeu decât de mai marii tăi, mai mult de Stăpânul Atotputernic decât de stăpânii atotnemernici, căci ai preferat adevărul Lui împreună cu suferința Lui, în schimbul minciunii lor și a arginților ei murdari. Mi-ai cucerit inima și mi-ai reînviat visul.

Îmi vei spune că n-ai vrut să fii erou și că nu e nici o faptă de eroism în tot ce ai făcut. Te cred și te iubesc cu atât mai mult. Dar nu e oare eroism să spui adevărul într-o țară a minciunii? Nu e eroism să fii gata să mori pentru adevăr, într-o lume ce minte pentru a trăi? Nu e oare eroism să stai la Altar, ca jertfă vie, într-o lume ce jefuiește altarele? Sau ce faptă poate fi mai eroică decât să te faci părtaș luminii cerești într-o epocă de întuneric, să stai drept în mijlocul unei nații ce se târăște la picioarele tiranilor? Și cum ar fi învățat ea să se ridice în capul oaselor dacă n-ar fi avut în tine modelul? Cum ar fi îngenunchiat ea în fața lui Dumnezeu, după ce peste patruzeci de ani îngenunchiasse în fața unei utopii, dacă n-ar fi fost genunchii tăi plecați în mijlocirea pentru țară? Cum ar fi rostit mulțimea "Există Dumnezeu! Există Dumnezeu!" dacă nu L-ar fi văzut în tine? Cum ar fi putut cânta: "El vine iar, El vine iar...!" dacă n-ar fi văzut lumina speranței revenirii pe fața ta? Cum ar fi mers tinerii cu piepturile goale în bătaia gloanțelor dacă n-ar fi fost mâinile și picioarele tale gata oricând să primească cuiul răstignirii?

Acum când lupii în piei de oaie și-au pierdut anonimatul, este vremea să fie auzită vocea ta peste țară. Ridică-te acum, când toți cei plătiți de măcelarii țării au fost deconspirați, și răspândește lumina peste țară, ca ea să nu se mai dăruie întunericului născând.

LUMINA

*Căci la Tine este izvorul vieții
Prin lumina Ta vedem lumina
Psalmul 36:9*

Las aripa gândului să zboare slobodă, să zboare spre Tine, Dumnezeu Tată și Creator al Universului. Și ce-aș putea spune oare mai mult în adorația jertfitoar

Te iubesc Omule de la Altar, oglindă a cerului și slujitor al suferindului. Te iubesc pentru că ai știut Adevărul și ți-ai asumat rostirea Lui. În întunericul din țară erau mulți ce credeau în lumină, dar atât de puțini gata s-o aprindă. Erau mulți ce credeau în adevăr, dar atât de puțini gata să sufere pentru El, și tu ai devenit torța noastră, luminând din Orașul Trandafirilor întreaga țară. Te iubesc pentru curajul de-a crede și de-a rosti adevărul, într-o vreme când El era exilat sau întemnițat în suflete pângărite de tăcere. Ți mulțumesc pentru că n-ai păcătuit și tu prin tăcere.

Ți mulțumesc pentru că Adevărul descoperit de tine, și care te-a eliberat de tirania răului și a fricii, era solutia țării și n-ai pregetat să ni-l spui. Ți mulțumesc că la Altar n-ai reînviat fantomele trecutului, adormindu-ți enoriașii, ci ai smuls miezul istoriei întru înțelepciunea prezentului. Ai știut să faci din Altarul la care slujeaie de sine, la poalele acestui Sinai acoperit de flăcări și la tunetele prezenței Tale, decât cuvintele psalmistului: "...la Tine este izvorul vieții..."

Râvnesc torentele primăvăratice încărcate de simțire și inefabilă poezie a vieții, să fiu din nou fascinat în contemplația fantasticelor spectacole. Doresc să-Ți citesc semnătura pe ceruri, în zborul cocorilor spre toamnă și cel al rândunicilor în apropierea furtunii. Doresc să îngenunchez în limanul liniștitelor narcise și să-Ți ascult chemarea unduitoarelor mângâieri de miresme. Dar acum afară e rece și vânturi melancolice de iarnă îmi suieră în mintea căutătoare de frumuseți la acele țarmuri line, pe malurile râurilor vieții.

E iarnă aspră peste lume și din spaima războaielor ce suni și ce vor fi, nici o oază de speranță nu răsare peste o tot mai somnolentă civilizație. Aud cearta irozilor plănuiind uciderea pruncilor și Domnul este iar alungat în Egipt. Dar Ana, bătrâna de 84 de ani și bătrânul Simeon încărunțiți de așteptarea mântuirii neamului lor, au recunoscut din nou venirea Ta în lume. Dar cine mai are timp să-și plece urechea la cuvintele abia șoptite ale unui bătrân?

Ai încredințat într-o zi pământului semințele vieții, și ai turnat ca un potop de ape esența și puterea ei în noi. Spre acel nesecat izvor de viață, acum în această iarnă a existenței îmi ridic privirea încărcată de nădejdi. Înaintea Ta o țară este ca un om. Și Tu nu doresti moartea Păcătoșului.

"Prin lumina Ta eu văd lumina", răsăritul atât de glorios în ciuda atâtor disperați ce cred și propovăduiesc apusul. Prin întunericul iadului ei nu văd decât întunericul. Dar Tu esti Lumina ce luminează pe orice om venind în lume.

Coborând pe cărările luminii, Te aștept în zori plutind peste fața adâncului cu vocea primei porunci creatoare din istoria pământului: "Să fie lumină", să faci lumină în bezna neamului meu.

Îngenunchiat în fața veșniciei Tale, umil și preschimbat îmi voi înălța privirea ca prin lumina Ta să văd LUMINA.